

Extrait du Décret du 21 juillet 1897

ART. 5. — L'immatriculation ne vaut que pour l'année scolaire. Elle doit être renouvelée annuellement.

ART. 6. — Une carte est délivrée gratuitement à tout Étudiant immatriculé.

Elle ne vaut que pour l'année scolaire.

Elle doit être renouvelée chaque année contre remise de la carte de l'année précédente.

En cas de perte, il peut en être délivré un duplicata.

ART. 7. — Les cartes d'Étudiants sont rigoureusement personnelles. Elles ne doivent pas être prêtées.

Nota. — Tout Étudiant qui prête sa carte est responsable de l'abus qui en est fait et soumis aux mêmes pénalités universitaires que l'emprunteur.

Place réservée à la Photographie.

Par s, I. A. C. 8, rue de Furstenberg (6-51) 189

N° 2566

CITÉ UNIVERSITAIRE DE PARIS

Année 1951-1952

CARTE DE RÉSIDENCE

délivrée à Mlle NÖR HOLM *Niger*

Faculté ou École *Médecine*

Admis à *la Fond. Danoise*

Le Titulaire,

Le Directeur,

Cachet
de la Fondation

Fredag d. 4. januar 1952

Ja, så er vi altså hernede og er kommet i gang, og alt tyder på, at det bliver en virkelig god tid, vi får hernede. Paris er dejlig, men sproget er slemt, og hvor er der meget, der får mig til at længes efter London.

Jeg startede i tirsdags – d. 1. – fra Horsens. I Fredericia mødte jeg de andre Aarhus-folk, og herfra fortsatte vi med Nordekspressen sammen med Københavnerne og vores leder, konservator Holm fra København. Rejsen gik godt, især i begyndelsen, vi havde det vældig morsomt i kupeen, Lund Olesen var ude i Hamborg og købte bananer og et par flasker, og senere fik vi Holm ind i kupeen. Han fortalte historier i læssevis – lageret er tilsyneladende udtømmeligt – og var vældig hyggelig, det har han i det hele taget været siden, jeg tror bestemt, vi kan være glade for, at vi fik ham med og ikke Dalgaard.

Natten var styg, vi prøvede det ene patent efter det andet, men lige meget hjalp det, det var og blev umuligt for 7 mennesker at få sig anbragt sådan, at der kunde blive tale om søvn. Så stemningen var mere end mat om formiddagen, men Kl. 11 var vi da endelig paa Gare du Nord, hvor vi blev modtaget af John Sørensen, turleder, der har været hernede nogle dage for at ordne de praktiske ting – ikke alt med videre resultat, for resten, der er en del vanskeligheder med både det ene og det andet.

Fra banegården gik det pr. bus til Cité Universitaire, hvor vi først blev budt velkommen på det danske studenterhus af dettes direktør.

Derefter skiltes holdet, og vi fire piger og Holm fandt en restaurant, hvor vi fik noget at spise, og ih, hvor det kvikkede! Holm gav rødvin – heller ikke uden virkning, og vi blev sandelig siddende i flere timer – rart!

Så hjem til det hollandske hus, vask og i seng. Vi bor på en sovesal sammen med tre andre, her er pænt og rart, men noget koldt. Det er typisk for studentérhusene, at det ydre er så flot, hall og festsal o.s.v. – så skidt med værelserne. Men her er absolut godt, omend jeg sikkert vil komme til at trænge til at sidde alene og have det rart – men never mind. – moralen er streng, ingen herrebesøg her, og der føres en gevaldig kontrol. Det kan nok være, det er nødvendigt, efter Holms udsagn ligger Citéen højt i kønssygdomsstatistikken.

Om aftenen spiste vi på Maison Internationale i en mægtig spisesal. Maden er billig og meget god og mætter kolossalt. Der er en masse retter, og vi får dem på Lyon'sk maner. Vinen er ekstra – man må se at nære sig. – Der er en fantastisk masse udlændinge – negre og andre eksotiske herrer – her i Citéen.

Derefter var vi sammen med Holm inde i en biks af en slags og fik varm rødvinspunch – dejligt – og så på hovedet i seng.

Torsdag d. 3. skulde så den alvorligere del af foretagendet løbe af stabelen. Vi mødtes alle sammen ved Maison Internationale, fik dejeuner og drog saa i flok og følge ind til Ecole de Medicine, hvor vi skulde dissekere. Der er spilleme ikke hyggeligt, Lokalerne er triste, og sikke nogle kadavere, det ene ved siden af det andet, de var vel nok fæle. Franskmændene dissekerer i fire sale – pavillons – ca. 100 i hver, og vi blev desværre fordelt på alle fire, hvad der jo er temmelig upraktisk, men

heldigvis er vi da sammen indenfor hver sal. Vi var noget rundt på gulvet den dag, og forelæsningen forstod jeg i hvert fald yderst lidt af.

Kl. 15,30 blev vi smidt ud, det ændres forhåbentlig, for det er alt for kort tid – og Holm, Lund Olesen, Birte, Pusser og jeg drog sammen ud for at se på byen. Vi fik en del at drikke, og nu og da var jeg visselig noget omtåget, men jeg blev faktisk i godt humør. – Men Holm er nu noget dyr at gå ud med, dog, det regulerer vel sig selv efterhånden. De andre har ikke mere end 2-300 kr. med.

Fredag d. 4. har jeg haft fri, så det bliver først i morgen, jeg får rigtigt begyndt. Kl. 11 var vi til reception på rådhuset (ja, ja!), blev vist rundt og taget af til den store guldmedalje, og hver fik en erindring derfra – jeg fik et nydeligt stik af en eller anden kirke. Til slut en aperitif. Derefter gik de andre hold til dissektion, og Lund Olesen, Odgaard og jeg var lidt rundt kigge. Selv var jeg oppe at se la Nef (pigespejderhus), hvor jeg havde min første solooptræden på fransk. Min tredje sætning var "Parlez vous Anglais?" Det gjorde hun! Der var vældig pænt og hyggeligt deroppe.

Da jeg kom hjem, var de tre andre ved at lave te til Holm, Sørensen, Bendt og Stig. Der sad vi indtil aftensmadtid. Om aftenen var Birte ude at besøge en fransk ven, Pusser Ingerslev var ude med Holm – Merete og jeg læste!

lørdag d. 5. januar

Nu var det så igen arbejdsdag. Det er stor skam, at vi er fordelt på fire steder, upraktisk i alle måder, navnlig for Holm, og jeg vilde jo unægtelig gerne være sammen med de andre piger. Først i dag kom vi rigtigt i gang med dissektionen, som faktisk er helt sjovt, kun har mit hold fået et lig med meget mere fedt end de andres, det giver en masse ekstraarbejde, og Holm er gevaldig skrap, alt skal "renses op".

Faktisk er det nu ikke rart med sovesal, men det havde jeg jo heller ikke ventet. Ellers er der meget rart på det hollandske hus. Kun er der forskrækkelig lyd, musikværelset generer os en del, navnlig er der en kvinde, der synger skalaer – hvor er det forfærdeligt! De tre andre piger, der bor her, er vældig søde, især en lille indonesisk mediciner. Så er der en fransk pige, der studerer orientalske sprog, og en hollænder, der studerer ballet.

Om aftenen var vi fire og nogle af drengene til Helligtrekongersbal på det amerikanske hus. Det var ikke særlig grinagtigt. Jeg var kommet ud at danse med en jugoslav, som hurtigt blev meget kærlig, heldigvis var Lund Olesen der at blinke til!

søndag d. 6. januar

Birte og Pusser var ude med nogle af Birtes franske venner, Merete og jeg på Loppetorvet sammen med nogle af drengene. Det viste sig bagefter, at praktisk talt hele holdet havde være derude. Der var meget sjovt – lignede faktisk Petticoat Lane, kun var der absolut ikke særlig billigt. Kun tørklæder var virkelig fristende – de skønneste store silketørklæder til ca. 10 kr. pr. stk.

I aften er de andre igen til bal, jeg var med derovre, men benyttede mig af et ubevogtet øjeblik til at stikke af.

Søndag d. 13. januar

Mandag d. 7., tirsdag og onsdag har jeg ærlig talt ikke foretaget mig noget særligt, og jeg har efterhaanden fundet ud af, at tiden går fantastisk hurtigt, og at man skal tage sig i agt, hvis man skal se "det hele".

Dog nej, onsdag var vi jo til reception i Medicinsk Forening. Vi fik hvidvin og småkager og havde det rigtig hyggeligt. Jeg snakkede det meste af tiden med en norsk mediciner, der hedder Dalgaard. Bagefter var vi hos Ricard, et firma, der laver en bestemt slags Pernod, som vi fik Lov til at drikke alt det vi ville af. Sjældent har jeg smagt noget så modbydeligt, og efter to glas var jeg minsandten så trist, at jeg tog hjem med første Metro, vi traf. De andre kunde såmænd heller ikke lide det, men nedsvælgede gevaldige mængder og gik på Pigalle bagefter og har jo nok haft det såre morsomt.

Torsdag tog jeg tidligt ind til byen og tog op til Rue Ampère til de franske spejders korpskontor, hvor jeg blev vældig pænt modtaget og fik indbydelse til et førerstævne næste søndag. Jeg ville så have været ved Triumfbuen og så ned ad Champs Elysée, men vejret var skidt, så jeg dryssede lidt rundt og så på vinduer og endte i Madeleinekirken, som er meget smuk udefra, indvendig er den noget mørk, men det er for resten alle kirkerne hernede, tror jeg.

Fredag var det min fridag, og da havde jeg vel nok den store chance. Direktøren for det danske hus havde bedt John Sørensen om at udvælge nogle, der kunne komme med på en gratis bustur til Versailles, arrangeret af Paris' borgerrepræsentation, og da det kun var mit hold, der havde fri, blev det altså os. Dvs egentlig skulle der kun fire med, men der blev plads til os alle seks. De andre deltagere var studerende fra alle mulige lande. Desværre var vejret dårligt, men vi havde ellers en fin tur, blev vist rundt på slottet af en vældig dygtig guide, der talte et fantastisk letforståeligt fransk. Vi endte i en flot restaurant på Montparnasse, hvor vi fik apéritif samt en souvenir – jeg fik den sødeste bog med planer over de forskellige kvarterer i Paris. Det var ærlig talt fantastisk flot, og det er unægtelig en mærkelig tanke, at man er sådan en notabilitet og betjenes på den måde.

Om aftenen var jeg på Montmartre sammen med nogle af drengene. Vi skulle have været i Grand Guignol – rædselsteateret – men det var så dyrt, og så gik vi rundt, kiggede på Pigalle, kørte i radiobil og var endelig oppe ved Sacre Coeur. Det var måneskin, og den tog sig fantastisk flot ud, fra terrassen var der en fin udsigt ud over byen.

Lørdag formiddag var vi piger ude sammen med Holm. Vi ville have været hos impressionisterne, men vejret var så dejligt, så vi tog til Étoile og gik derfra ned ad Champs Elysée, kiggede på butikkerne og var i et stormagasin, hvor Holm gav chokolade.

Om aftenen var der bal på France d'Outre Mer. Jeg ville ikke have været med, men gik alligevel, fordi de andre pressede på. Merete spillede bridge med københavnerdrengene. Det kostede 4 kr at komme ind, og det havde vi jo altså slet ikke råd til, så vi lod Birte købe en billet, hvorefter hun undersøgte huset og fandt et w.c. vindue, som vi kravlede ind ad. I grunden kan jeg ikke lide den slags, men det var altså grinagtigt at kravle ind gennem det vindue – det var absolut det bedste ved aftenen. Det var ellers et mægtig flot bal, der varede fra kl. 22 til kl. 5 morgen med et gevaldigt negerorkester og en farlig masse mennesker – alt for mange. Jeg fik lige rigeligt at drikke – gik hjem ved 2-tiden, da jeg jo skulle tidligt op i morges.

Det kom jeg også, men det holdt hårdt. Jeg skulle jo til dette her førerstævne, og det var meget sjovt til tider, men så forfærdelig meget fik jeg nu ikke ud af det.

Først var der gudstjeneste for protestanterne, det var reformert, hvad jeg ikke før har været med til. Bagefter var vi hele dage i en skole. Der var forbløffende få deltagere, men korpsene hernede er ikke så store. Der blev holdt et foredrag om F.N., som jeg ikke forstod et ord af, og en VIP talte om førergerningen. Derefter fordelte man sig i flere rum, jeg gik med seniorførerne, der diskuterede seniorlejr til sommer. Efter frokost var der igen foredrag og diskussioner. Alt i alt ganske interessant, selvom jeg ikke forstod ret meget, og de var meget søde alle sammen, men nogen rigtig kontakt fik jeg ikke.

Søndag d. 20. januar

Mandag d. 14. skulle vi alle sammen ud på et stort hospital la Salpêtrière, hvor vi skulle præsenteres for professoren, senere kan vi så komme og gå, som vi vil. Hvad vi ville derude, var jo at se operationer, men han mente, at det jo blot ville blive teater for os, og at vi hellere måtte følge forelæsninger, og Sørensen turde ikke fortælle, at vi ikke kan forstå dem. Så blev det til, at halvdelen gik til operationer m.m. og halvdelen til forelæsning. Jeg var til forelæsning og forstod intet, bagefter var vi til konsultationer, som forfærdede os lidt, de var bestemt ikke søde mod patienterne, og så det, at der står en klynge på 20-30 studenter og ser på – uha! Gud fri os fra at blive indlagt på et fransk hospital.

Tirsdag efter dissektion var jeg ude at gå sammen med Merete, Lund Olesen og Odgaard. Vi gik rundt ved bogkajerne og så på bøgerne og var bagefter i et stort varehus "Samaritaine", hvor først Merete og så jeg blev væk fra de andre. Det var meget sjovt at kigge på det varehus, men rigtig fristende var der nu ikke – for dyrt, selv om det er madvarerne, der er værst hernede.

Onsdag tog jeg mig gevaldigt sammen og stod op så tidligt, at jeg kunne nå ind til byen inden dissektion – det er ellers svært, vi sover ganske fantastisk længe, og det er nu synd, man får slet ikke nok ud af tiden. Vi kommer også for sent i seng, men det nytter jo ikke at gå tidligere til køjs, når vi er så mange. I det hele taget spilder man en masse tid hernede med at vente alle mulige steder på alt muligt.

Nå, men jeg tog altså ind og ville have været på Jeu de Paume for at se impresionisterne, men der var lukket en uge af en eller anden grund. Netop den dag var det, at General de Lattre skulle begraves, og der stod et hav af mennesker ved Place de la Concorde. Jeg stillede så også op of så også en hel procession af militær af alle arter, gejstlighed og civile på vej op mod Etoile. Derefter gik jeg tur gennem Tuilerierne, kiggede på Louvre og omgivelser og endte i et stormagasin.

Torsdag (endelig) tog vi os sammen til at tage ud til "Salpeteriet" alle fem, hvor vi for øvrigt lavede en værre skandale. Vi gik pligtskyldigst til forelæsning (også fordi vi ikke vidste, hvor vi skulle gøre af os selv) og forstod som sædvanligt meget lidt. Da standsede pludselig professoren og stirrede stift ned på bageste bænk – ak og ve, det var Merete, der var ved at falde i søvn. Alle franskmændene vendte sig og kiggede, og det arme barn var ved at synke i jorden. Lidt efter skulle en eksamineres, og han faldt straks over Merete med ordene "Mademoiselle, bien veillée maintenant!" Heldigvis var der en behjertet sjæl, der oplyste, at hun var dansk.

Bagefter var vi med en fransk student rundt at se til hans patienter. Han havde tre. Han er student på andet år, men de franske studenter kommer på hospitaler lige fra starten. Så var vi til en konsultation, hvor vi ingenting kunne se, hvorfor vi gik igen, og så inde hos en gastrolog – franskmanden tog sig stadig af os. Derefter ville vi gå igen, men så kom en eller anden og sagde, at vi kunne komme til en operation, og så myldrede Birte og jeg efter. Vi blev udstyret med maske for næse og mund og så en udskrabning, men hvad der i grunden var i vejen, gik altså ikke op for os, selv om alle er så søde til at forklare alt muligt. Det er nu en skam, at det sprog er så svært.

Fredag var jeg "tidligt" oppe og inde på Louvre, hvor jeg så græske og romerske statuer.

Lørdag var jeg også derinde sammen med de andre tre, efter at vi havde hentet kostpenge. Vi så malerier.

Om eftermiddagen havde vi "åbent hus" efter dissektion, der kom en del af drengene, Birte havde inviteret en amerikansk pige, Joan, og Holm havde taget en marokkansk student, René med. Han dissekerede sammen med holdet sidste år og kom meget sammen med dem. Han er vældig flink og inviterede de tilstedeværende ud til sig mandag. I det hele taget havde vi det vældig hyggeligt.

Om aftenen var der bal på det belgiske hus, hvor vi var med, men denne gang hjalp ingen kæremer, vi måtte betale for at komme ind. Det var et stort bal med en farlig masse mennesker og et godt orkester. Faktisk var det meget sjovt, og med det antal drenge, vi har med, kan man jo få danset noget.

I dag var jeg nok engang på Louvre for at se på malerier, og derefter var Birthe, Pusser og jeg til opera. Vi så og hørte "Perlefiskerne", og det var aldeles strålende, og til opera gør det jo ikke så meget, at man ikke forstår sproget. Vi sad på de billigste pladser helt øverst oppe, hvor der absolut ingen plads er til benene, men vi kunne nok se.

søndag d. 27. januar

Mandag d. 21. var Merete og jeg ude på "Salpeteriet". Denne gang lod vi forelæsning være forelæsning, og efter nogen spørgen fandt vi frem til operationsstuerne, hvor vi først så på en hjerneoperation. Jeg klarede den fint længe, men pludselig fik jeg det noget mindre godt og ud med mig! Jeg klarede det nogenlunde selv, og en forbipasserende læge sagde til mig, at jeg skulle lægge mig op på en bære, der stod på gangen. Snart havde jeg det fint igen, og så var vi inde til en underlivsoperation, hvor det snart blev galt igen. Da jeg var all right igen, gik jeg derind igen, men gik min vej, før det gik galt tredje gang. Så min succes var jo begrænset.

Det var endnu ikke tid til dissektion, så jeg tog metroen til Cité, hvor jeg mødte Hertz. Vi blev enige om at se Sainte Chapelle, der viste sig at være lukket, hvorfor det blev til Notre Dame i stedet for. Den er meget smuk, lidt mørk indvendig, men med de skønneste glasmalerier.

Efter dissektion var en hel del af os hos René, hvor vi fik te, brød og kager og havde det vældig hyggeligt, så hyggeligt, at han absolut ville have os til at blive til aftensmad også, og efter nogen parlamenteren blev det til, at vi blev. Han lavede en macaronihistorie til os, som smagte aldeles storartet, vi hentede nogle flasker vin, og Holm blev temmelig munter. Selv havde jeg hovedpine og var noget stiltfærdig – lige så stille som Renés forlovede Jaqueline, der er en vældig sød pige, men ganske forfærdelig genert. Stakkels hertz, der er en af de få, der taler ordentligt fransk, gjorde sit

bedste for at konversere hende, men det varede sandelig længe, før hun tøede op.

Tirsdag efter dissektion var jeg i en handskebutik, som Pusser og Birte har fundet, og hvor der er udsalg. Jeg købte mit livs første handsker – vældig pæne – 275 fr.

Onsdag efter dissektion ville Hertz og jeg forsøge Sainte Chapelle igen, men også denne gang var der lukket. Så tog vi metroen op til Montmartre og så Sacre Coeur, der tager sig vældig flot ud, selvom den egentlig ikke er særlig smuk. Indeni ser den ikke ud af meget. Derefter gik vi lidt rundt i de sjove små gader med de vanvittig dyre restauranter.

Om aftenen var vi fire piger og hertz ude sammen med René og Jaqueline – Birte, Pusser og Hertz havde inviteret dem mandag. Vi mødtes ved fontænen ved Saint Michel, og efter at have ventet temmelig længe på René og endnu længere på Jaqueline, fandt vi en kinesisk restaurant, hvor vi spiste. Det var meget morsomt, og maden smagte storartet – det blev også dyrt. Bagefter var vi ”Chez Inez”, en natklub, hvor der er en negersangerinde. Det varede for resten temmelig længe, før hun begyndte, men hun var virkelig god, og midt i det hele kom hun hen og gav Hertz et ordentligt smækkys på panden. – Det var meget sjovt at have været der, men ærlig talt for dyrt til, at jeg bryder mig om at komme der igen.

Torsdag skulle hele holdet ud på Saint Louis hospitalet, hvor hud- og kønssygdomme er centraliseret. Birte og Pusser var ikke med, de skulle hente en veninde på Gare du Nord og havde i den anledning klædt sig ud til den store guldmedalje som mand og kone (senere fik Merete at vide, at de var kommet for sent – det fortalte de ikke til nogen). Merete og jeg var nær heller ikke kommet med, vi sov over os, jeg skal love for, det var påklædning i lyntempo den morgen. – Nå, vi kom altså ud til Saint Louis, der er en gammel historie. Bygningerne er fra 1610, og det kan nok ses. Her så vi et museum for hud- og kønssygdomme med voksafbildninger af alle de værste tænkelige former for alle mulige lidelser. Det var vel nok et rædselskabinet. Så fik vi lige et kig ind i en 40-sengs stue og var til sidst inde i deres auditorium og overværede nogle konsultationer der.

Om aftenen, da vi sad og drak te derhjemme, dukkede René pludselig op. Han kendte en pige på det hollandske hus, og nu skulle vi have kaffe og kager. Kagerne smagte himmelsk, men vi havde desværre dårlig tid, for vi skulle til norsk aften i biografen på Maison Internationale, hvad han var noget misfornøjet med, men da en norsk pige her fra huset, som især Pusser og Birte kender, skulle synge offentligt for første gang ved den lejlighed, måtte vi jo derhen.

Det var første gang, jeg var i Citéens teater, som er ganske dejligt. Der blev vist nogle farvefilm, og så skulle Else altså synge. Ak, hvor det gik forfærdeligt, og jeg var tilbøjelig til at mene, at det var helt forfejlet for hende at studere sang, men de andre påstår, at hun har en udmærket stemme og anses for lovende. Slemme var det i hvert fald den aften, og det kunne alle høre. Bagefter spillede en ung norsk pianist – *comme ci, comme ça*!

Fredag var det jo min fridag, og jeg gik på Jeu de Paume for at se impressionisterne. Det er et dejligt museum med skønne, skønne billeder. Bagefter gik jeg op ad Champs Elysée og så på butikker, mødte Yde Jens Laurids og Holm Møller, der havde været på Musée de l’Homme.

Lørdag var vi som sædvanlig nede at hente penge på det danske hus, og efter det var en del af os med Holm nede at se på et gademarked i nærheden af Citéen. Det var meget morsomt – folkeliv – de snakkede og skreg i munden på hinanden, og man kan købe alt muligt der.

Bagefter tog Birte og Pusser ind til byen, mens Merete og jeg tog hjem for at spise frokost. Mens vi sad og spiste, kom den franske pige, der kender René, og snakkede med os. Hun hedder Micheline og er ganske ualmindelig sød. Hun taler det dejligt letforståeligt fransk og gør sig vældig umage for, at vi skal forstå hende. Efter frokosten var vi oppe at se hendes værelse og fik vin og kage.

Vi inviterede hende så med til vores "åbent hus" om eftermiddagen, hvor der for resten ikke kom så forfærdeligt mange drenge. Men til gengæld mødte jeg ganske tilfældigt Kette Lund Hansen (spejder, jeg kender fra Århus) på gaden, da jeg skulle ud at købe marmelade, og slæbte hende naturligvis med. Vi var begge to helt ellevilde over sådan at løbe på hinanden, og hun syntes vist, det var sjovt at tale dansk igen.

Om aftenen foretog vi os aldeles ingenting, og det var så mærkelig en følelse at sidde hjemme en lørdag aften, at der måtte kages til. De var fælt dyre, men det var meget hyggeligt at sidde og drikke aftente inde i salonen.

I dag har de andre været ude med hver sin. Jeg var på Louvre og så malerier – især hollændere – og ægyptiske oldsager. Det er dog et kolossalt museum! – Bagefter var jeg på Loppetorvet og sidst ude på Père Lachaise kirkegården. Det sidste var fælt koldt – der er sne på for tiden – og kirkegården virkede temmelig uhyggelig med alle sine stenmonumenter og ikke spor af planter ud over træerne. Meget mærkeligt!

I aften skal vi til bal på det danske hus.

Søndag d. 3. februar

Det var såmænd et ganske hyggeligt bal i søndags. Det begyndte kl. 21 og varede til kl. 1, og det var kun for husets beboere og inviterede. Vi begyndte med smørrebrød og et glas vin, som var inkluderet i prisen – 100 fr. – og så dansede man til gramofon. René og Jaqueline var med – inviteret af holdet.. Jeg dansede en del med en franskstuderende fra Århus, Haugsted, men da vi skulle hjem, var han som sunket i jorden, og da havde jeg egentlig god brug for ham, jeg skulle nemlig følges med Merete, og hun og Bendt begyndte at kysse, så såre vi var kommet ud af huset – så meget, at jeg stak i rend og lod dem skotte sig selv. Hun var for resten godt fuld – bagefter forstod jeg bedre, at John Sørensen var kommet hen til mig og havde spurgt, om jeg havde fået meget at drikke – han ville sikre sig, at der var en til at gelejde hende hjem! Jeg havde faktisk fået lige passende.

Mandag efter dissektion var jeg ude at se moskeen. Det var morsomt og interessant – det var som at komme til en helt anden verden, da man pludselig var hensat fra Paris' gader til en gård med springvand og hvide søjler – det skulle bare have været sommer med blå himmel og masser af blomster. Dekorationerne er meget smukke – der er en masse udskåret træværk.

Onsdag formiddag var jeg ude at se Hotel d'Invalides og Napoleons grav. Det hører til de steder, hvor man kun behøver at komme én gang i sit liv, gravmælet er ingenlunde kønt, men selve Invalidekirken er nu smuk. Bagefter var jeg på Champs Elysées og inde at handle i Pris Unic.

Om aftenen var vi fire piger sammen med Svend, Jens Laurids, Lund Olesen og Odgaard i natklub. Jo, jo man oplever skam noget hernede! Det ligger altså sådan, at studenter formedelst 30 fr kan

Få en billet, der gælder fra kl 22 til midnat, man får så et enkelt glas vin og sidder så og fylder op i den døde tid, inden der rigtigt kommer mennesker. Vi var i "Venus" på Montparnasse, et sted, hvor der optræder godt med letpåkledte piger, og vi havde det faktisk sjovt. Den første time, vi var der, var der ikke andre foruden os end pigerne og et selskab, som vi bedømte til at være samme slags som os, og der kom såmænd ikke mange, før vi gik for at nå den sidste metro. Men vi havde det som sagt morsomt, og det er jo en billig måde at komme ud at danse på. Merete dansede med værten og var mægtigt i ilden, da der blev leget kysseleg. – vi var alle sammen enige om, at det ville vi prøve igen, og så skulle vi, som Jens Laurids sagde, have bedre tid til forberedelserne!

Ak, det var hårdt at komme op næste morgen, da vi skulle ud at se Necker, et stort børnehospital. Det var kun os piger plus Holm og Sørensen, der var derude. I modsætning til, hvad vi ellers har set af hospitaler, var dette her vældig fint og moderne, og vi var meget glad for at se det – alt er så pænt og praktisk indrettet, men det, vi så, var også splinternyt. På kirurgisk afdeling var vi inde i "observationsrummene", hvor studenterne sidder og følger operationer ovenfra gennem glastruer – en vældig god ide. Vi så her afslutningen på en appendectomi.

Om aftenen var Birte og Pusser ude, og Merete og jeg havde Holm til te – han skulle ellers have været til middag, men det var blevet udsat til fredag. Senere kom Svend – for at kysse Birte godnat – og vi var alle ovre på Chalet du Parc og fik en rødvinstoddy.

Fredag skulle vi igen på hospital, denne gang La Pitié, centret for behandling af diabetikere. En schweizisk læge holdt en forelæsning på tysk, og bagefter så vi en patient, der var ved at komme sig efter coma, samt en bronzediabetiker.

Bagefter var jeg på Musée du l'Homme, et ganske storartet museum i Palais de Chaillot. Der er en masse om menneskets udvikling og de forskellige mennesker og en stor etnografisk afdeling med de dejligste ting i keramik, håndarbejde osv alt opstillet fantastisk godt. Det er vældig fint.

Om aftenen havde vi så Holm til middag og desuden Achilles, Pussers græker. Vi fik dejlig mad og vin og havde det hyggeligt.

Lørdag efter pengeafhentning var jeg først i Sainte Chapelle – endelig, desværre havde Hertz allerede været der – det er vel nok den skønneste lille kirke.

Bagefter købte jeg ind, jeg skulle nemlig på spejdertur. Det var Kitte, der havde skaffet mig med, og jeg er just hjemkommet. Det var en førerweek-end, der var afslutning på et kursus for nye tropsførere, og det foregik i Bière, der ligger lidt uden for Paris. Lad det være sagt med det samme, det var lidt af en skuffelse, men bevarer, det var på mange måder meget hyggeligt. – vi kørte derud i rutebil og boede i en vandrerrhjemslignende historie, der hører under en "foyer", der vist nærmest er et pensionat. – Om aftenen lavede vi masker og opførte improviserede skuespil, derefter til køjs, jeg frøs og sov elendigt. Morgenmad fik vi på foyer'en, det var dejligt. Der er for resten så pænt dernede, rent og fint med ualmindelig kønne møbler. Derefter madlavning og lejrarbejder, frøs grundigt, nej, først parade, hvor en aflagde spejderløftet, dejlig middag, gik tur, afslutning på førerkurset med diskussion, afrejse. De var vældig søde alle sammen, men jeg var noget hæmmet af sproget for ikke at sige meget. Lederen af foretagendet, Mireille, ganske ung, er et ganske ualmindelig indtagende pige-barn.

Efter hjemkomsten var jeg lige med Kitte oppe hos hendes ven på de franske provinsers hus for at

Afleverer den sovepose, jeg havde lånt, og så hjem – ind gennem hall'en i det hollandske hus, hvor der netop var te dansant. Frygteligt, heldigvis stødte jeg ikke på bekendte!

Jeg var ikke oppe at danse, men bagefter havde Achilles fødselsdagsfest med vin og sandwiches, hvor jeg var med. Men jeg var ærlig talt så træt, at jeg gik tidligt ned.

Søndag d. 10. februar

Mandag var vi uden på cancer-instituttet. Vi kom frygteligt for sent, for de tre andre kender rent ud sagt ikke til at skynde sig, og jeg var noget sur temmelig længe. – Det var ellers interessant, vi så i et elektronmikroskop, det er ganske fantastisk.

Om aftenen var vi oppe at drikke te hos Micheline. Hun er ganske fantastisk sød, og man lærer en masse fransk af at snakke med hende.

Tirsdag gjaldt det Pasteur-instituttet. Denne gang skulle vi jo nødig komme for sent, men da vi til den fastsatte tid ankom til stationen, var der ingen at se, jeg styrtede ud til perronen og nåede lige at se et tog forsvinde, troede naturligvis, de andre var deri, og hoppede sammen med Birte på det næste med det resultat, at vi kom til at stå på instituttet og vente på resten af folket!

Der blev vi vist gevaldigt rundt og var også ved Pasteurs grav og i museet og mindestuerne. Det var en af de ledende, der vist rundt, han talte udmærket fransk!

Om eftermiddagen var vi piger til te hos nogle franske medicinerpiger. Det er nogle, der dissekerer på samme pavillon som de tre andre, der havde inviteret. Det foregik i en eller anden katolsk organisation, der er deres samlingssted. Vi havde det hyggeligt, men ih, hvor de talte hurtigt!

Mandag efter dissektion var Odgaard og jeg til forelæsning hos professor Delmas i et kæmpeauditorium lige i nærheden af, hvor vi dissekerer. Sikke en larm der var inden forelæsningen, det var som en halv snes mellemskoleklasser – men de har skam respekt for profeten selv. Han snakkede om tractus corticospinalis.

Onsdag prøvede jeg at være fransk børnevagt. Det var Mady her på sovesalen, der hver dag henter to børn fra skole og er sammen med dem fra 16 til 18, og så bad hun mig, om jeg ville tage dem den dag. Jeg var først meget betænkelig, men gik med til det, og det gik faktisk udmærket. Ungerne er fem og syv år gamle, meget søde og meget, meget livlige. Det gik meget godt med at snakke med dem, og tjente 200 fr og fik vældigt blod på tanden for at prøve igen. Jeg var der også fredag, men nu har de fundet en anden, der kan tage det fast, så nu er det altså forbi.

Om aftenen var jeg nede på det danske hus, og bagefter var jeg henne på Franco-Britannique, hvor der blev vist film gratis. Det var forskellige kulturfilm, ganske udmærket.

Torsdag var jeg tidligt oppe og inde i byen. Først på Samaritaine og derefter på Louvre, hvor det denne gng var malerier, møbler og orientalske oldsager. Det er dog et vældigt museum, det er håbløst at nå igennem alt.

Spiste aftensmad i Citéen sammen med Haugsted og Ruth Willemoes Hansen, der lige er kommet herved fra Århus.

10

Fredag havde vi vores sidste fællesbesøg, det var på et fysiologisk institut, hvor man studerer diabetes og pancreatectomerer hunde.

Bagefter i stormagasinet oppe ved operaen og endelig – inden børnevagten – i Rodin-museet. Der var dejligt.

Lørdag var jeg igen i stormagasinet og efter dissektion i Rue de Seine, derefter åbent hus derhjemme. Om aftenen i operaen – alene – til Romeo et Juliette.

I dag søndag har Birte, Lund Olesen og jeg været på Loppetorvet, og han og jeg blev der hele dagen. Strengt, men sjovt, det er herligt at gå rundt i alle antikvitetsforretningerne. – Om aftenen te sammen med indoneserpigen Mady, bagefter te igen i hall'en sammen med Pusser, Merete, Svend, Hertz, Achilles m.fl.

Lørdag d. 16. februar

Ja, så er vores Parisertid ved at være forbi, og selv om det kan være trist nok, er jeg nu glad for, at jeg skal hjem. Faktisk har jeg glædet mig en del de sidste dage – til stor forargelse for Birte. Pusser bliver 14 dage endnu – inviteret af sin Achilles!

Mandag efter dissektion var jeg hos professor Jolivet – professor i skandinaviske sprog ved Sorbonne - for at hilse fra tante Jonna og hendes søster, der engang har været i huset hos Jolivets. Det var en værre forestilling. Jo, de var vældig søde, men jeg følte mig noget akavet, for jeg vidste jo ingenting om tante Jonnas søster.

Tirsdag var jeg sammen med Birte og Merete i Rue de Seine og i en bretagnebutik der i nærheden. Hvor har de mange skønne ting der, men de er også dyre.

Onsdag var en del af os på Musée de l'Homme – Hertz, der kender en etnolog der, havde arrangeret gratis besøg. Bagefter gik jeg sammen med Birte og Holm til dissektion langs Seinen i strålende solskin. – Efter dissektion var jeg sammen med Lund Olesen og Odgaard i Rue Mouffetard, en indkøbsgade, der er endnu bedre end Rue de Seine.

Torsdag var jeg i Musée d'Art Moderne. Det er forbløffende godt, ih, hvor er der mange billeder, jeg godt kan lide. – Det var for resten sidste dissektionsdag, og godt det samme, for vi er vel nok efterhånden lede og kede af det foretagende. Kadaverne bliver jo ikke rarere med tiden. – Efter dissektion på Louvre, men var for træt til at få noget videre ud af det.

Fredag blev indkøbsdag. Havde tænkt mig at tage på Petit Palais, men der var lukket mellem 12 og 14. Så blev det til bytur. Kl 15 stillede vi ved École de Medicine, fordi professor Delmas ville sige farvel til os. Han lod til at have været meget tilfreds. Bagefter var jeg sammen med Holm, Sørensen og Frisch ovre hos dekanen og sige farvel og tak. Det var en grumme fin mand. Gik tur langs kajen og på Ile St. Louis.

I dag var jeg først på Loppetorvet og købte et par småting. Mødte Frisch, der fortalte om en vase, han havde forset sig på, som kostede en bagatel af 19.000 fr. Den købte han dog ikke, men han gik og ærgrede sig over et tæppe til 7500, der var solgt for næsten af ham, så han nu blev nødt til at

tage ind til byen og købe et tilsvarende for 3000 mere. Ak, ja. Hans indkøb har unægtelig smårystet os andre, han har købt bl.a. en udskåret Madonna til 12.000 fr. Lund Olesen har skam også fået brugt nogle penge, og han har vel nok også fået købt en del ragelse.

Var bagefter i stormagasiner oppe ved operaen – dog uden at købe noget – på spejderdepotet samt endelig i Rue Mouffetard med Merete. Hvor vi købte! Nu har vi praktisk talt ingen penge tilbage.

I aften er Merete til karneval på det belgiske hus udklædt som operationssygeplejerske. Jeg havde ikke lyst til at være med og gik ned på det danske hus og spillede dam. Birte er til stort bal på Franco-Britannique og Pusser som sædvanlig sammen med Achilles.

søndag d. 17. februar

Sidste dag – uigenkaldeligt sidste dag – pludselig er det ved at være meget trist. Det er ikke sådan at skulle herfra, hvor jeg dog har set og oplevet så meget, men både vist og sikkert er det, at opholdet ikke bør vare længere. Ikke på den måde, vi bor på. Bedre havde det nok været, om det kun havde været fem uger.

Lidt samvittighedsnag har jeg, fordi jeg ikke synes, jeg har udnyttet tiden godt nok. Tiden er smuldret væk. Og sproget har hæmmet mig utroligt, Jeg vil herved igen, men må se at få lært noget mere fransk inden. – Birte er voldt forarget over, at nogen kan glæde sig til at komme hjem – ”så har de fande’me ikke fortjent at komme herved!”

I dag har vi været nede på det danske hus for at tage afsked. Vi fik aperitif, og både direktøren og holm sagde mange pæne ord. Bagefter det sidste måltid på Citéen – med rødvin til. Nu pakker vi – det er minsandten svært for resten.